

МИКИ МАУСЪ АЛИНИСТЪ

ПОЩА

Тъй като „Пжтека“ се получава по късно във провинцията и отговорителите на решителните задачи закъснели са с всички преминари задачи, ще бъде две седмици. Значи, външният брой ще се съобщават правилните отговори на задачите и кои получава награда.

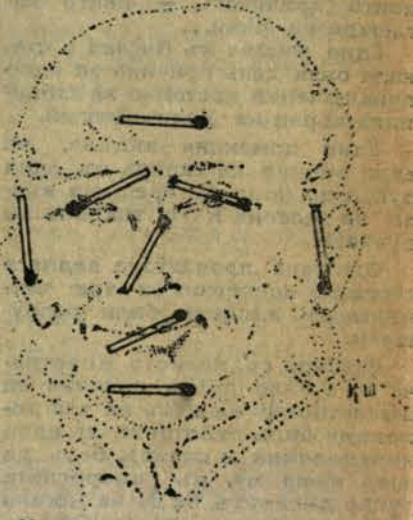
Мнозина питат могат ли да правят абонамента си в марки. Предполагаме с чекови лежи, но тези които нямат възможност да сторят това, нека пращат марки, непременно пощенски и по-дребни стойности.

Не забравяйте новия адрес на редакция „Пжтека“ — Бул. Цариня Йоанна, № 18, входът от ул. Кънградска, София.

ФОКУСЪ СЪ КИБРИТЕНИ КЛЕЧКИ

Двама от компанията знаят фокуса. Единият от тях е познавача, а другия медиума му, който му внушава истината.

Нареждат 8 кибритени клечки по следния начин:

Както виждате, тѣ изобразяват човѣшко лице, само че не трѣбва да се нареждат много правилно, за да не се досѣти нѣкой отъ компанията.

Познавачътъ излиза вънъ, като моли единъ отъ компанията въ негово отсъствие да пипне нѣкоя отъ клечкитѣ, а той като влѣзе, ще познае коя клечка е пипната. Познавачътъ винаги отгатва, а компанията е въ недоумение. Но то е много просто. Неговиятъ духъ-покровителъ (т. е. другиятъ, който знае фокуса) още при влизане на познавача, незабелязано пипва съответното си око, ухо, нозѣ, вежда, брада, уста и познавачътъ познава коя клечка е била пипната.

За българските пощенски марки

(Продължение отъ брой 39)

На 29 августъ 1902 г. бѣха пуснати въ обръщение възпоменателни марки, издадени по случай 25 годишнината отъ сражението при Шипка, Шейново и Стара Загора.

Изображенията върху тия марки, е най-величавия отъ руско-турската война презъ 1877-78 год., чиято последица бѣ освободението на България. Плъвчѣт бѣ обсаденъ

отъ руситѣ; за да имъ помогнатъ турцитѣ се опитаха да минатъ презъ прохода Шипка, за шещаванъ отъ 1 руски полкъ и 5 дружини българи. Въпрѣки многочи-

леността на турската армия, защитниците одържаха позициитѣ си въ продължение на петъ дни срещу бѣснитѣ атаки на нападъ телъ. При защитата си тѣ употребиха всички възможни срдѣства като сж стигнали до тамъ щото, отъ височината на върховетѣ, да хвърлятъ върху неприятеля голѣми каменни блокове. Тоя именно епизодъ е изобразенъ върху маркитѣ, епизодъ, който реши изхода на войната, понеже турцитѣ

като не можаха да преминатъ прохода Шипка, Османъ паша, който защищаваше Плъвчѣт, се предаде нѣколко дни следъ шипченскитѣ боеве.

Маркитѣ сж отпечатени въ Буда-Пеща на обикновена, бѣла, гладка хартия, безъ всѣкаква художествено-остъ. Назжбени сж 11½ и сж гумирани много добре.

Издадени сж три стойности:

5 ст. карминъ;
10 ст. зелена и
15 ст. синя.

Отъ всѣки цвѣтъ се срѣщатъ по-тъмни и по-свѣтли. И тритѣ стойности сжществуватъ безъ жбци, както и кжсове безъ жбци само отъ едната вертикална страна. Стойността 10 ст. се срѣща въ вертикална двойка безъ жбци по срѣдната.

Всѣки листъ, който съдържа по 100 марки, има клишета отъ по два различни типа, разхвърляни безразборно въ листа, и които се различаватъ единъ отъ другъ по нѣкои малки особености въ орнаментитѣ.

Абонирайте се за „Пжтека“

Недоразумение

Непознанието на мѣстнитѣ обичаи може понѣкога да постави човѣка въ много ужасно положение. Веднажъ въ единъ западенъ американски градъ празнуващъ годишнината отъ основаването си, бѣше устроенъ карнавалъ, въ който взеха участие двадесетъ и двама индийци отъ племето ютъ. Тържеството бѣше посетено отъ заведующия телеграфа, който скоро се бѣше поселилъ въ града. Той извънредно много се заинтересува отъ индийцитѣ и на всѣки подаръ по нѣщо за споменъ. На едно необикновено красиво момиче, дъщеря на вожда на племето, което бѣше най-малко тукъ, той подари герданъ отъ стѣклени манисти, и този подаръкъ, изглежда, много го зарадва.

Следъ една или две недѣли той получи отъ младото момиче красива куртка отъ еленова кожа, обшита съ сѣрма.

Това много го очуди, обаче той го счете само за отплата за любезността, която показа къмъ тѣхното племе. Но следъ нѣколко дни единъ приятелъ, който бѣше запознатъ съ живота и обичаитѣ на индийцитѣ, му разясни, че тази смѣна на подарѣци означава индийско сватосване. Който подарява маниста

той прави предложение, а тя го приема щомъ му изпраща куртка. Изплашениятъ телеграфистъ незабавно написва на вожда на индийцитѣ писмо, въ което обяснява, че не му е нужна жена, че той вече е жененъ, и че всичко което е станало е само едно недоразумение, възникнало вследствие непознанието на мѣстнитѣ обичаи. Но на това му отговарятъ, че приготовленията за сватба сж вече почти свършени и че ако той не се яви на време ще произлѣзатъ сериозни безпорядѣци.

Свърши се съ това, че нещастното момче, не на шега изплашено, помоли телеграфното ведомство да го премѣсти на друго мѣсто и отъ тогава не смѣше да показе и нося си въ щата, дето живѣеше годишната му съ разгневения си баща.

Въ влака

— Мамо, какъ се казва гарата, която току-що минахме?

— Не зная... Не ми прѣчи. Виждашъ, че решавамъ кръстословица.

— Значи, мамо, ти не знаешъ коя бѣше гарата? Жалко. А нашиятъ Ваню слѣзе на нея.

Печатница „Радикалъ“ — София

Рене Самоа

Наказано любопитство

Въ едно село живѣеше нѣкога ученъ химикъ, малко нѣщо магьосникъ, на име Дивинакъ. Той бѣше много прочутъ по изкуството си да предсказва бъдещето и да лѣкува разни болести.

Дивинакъ имаше единъ синъ на около дванадесетъ години на име Фернандо, който имаше много добри качества, но имаше и единъ недостатѣкъ, можещъ да навлича и много неприятности, ако човѣкъ не успѣва да го сдържа: бѣше прекалено любопитенъ и искаше всичко да види отблизо; затова и го бѣха нарекли: Пипни-Всичко.

Магьосникътъ Дивинакъ имаше една тайна стаячка, въ която заключаваше всичкитѣ чудноватѣ вещи, които му служеха за занаята. Тамъ имаше крокодили, пълни съ слама, реторти, пробенъ камѣкъ, кутии съ магически прахъ и други тайствени нѣща, които Фернандо много желаше да разгледа свободно, като ги вземе въ ржцетѣ си, но баща му не му позволяваше

никакъвъ достѣпъ въ тази лаборатория.

— Зная, — му казваше той, — че тамъ има опасни нѣща, които могатъ дори да те умъртвятъ, ако ги пипнешъ; ако не държишъ смѣтка за забраната ми ще бждешъ строго наказанъ.

Дълго време Фернандо се боеше и избѣгваше страшната стаячка, минаваше бързо край вратата ѝ и не смѣше дори да надзърне въ нея; но все пакъ имаше

силно желание да знае какво прави баща му вътре и да види чудноватитѣ нѣща, които се намираха тамъ.

Единъ денъ, при Дивинакъ дойде единъ чужденецъ и дълго време разговаря съ него въ работната му стая; като го изпрати, Дивинакъ остави вратата на лабораторията отворена. Фернандо не можа да устои на изкушението да използва рѣдкия случай. Той влѣзе и бързо разгледа ретортитѣ и стѣкленицитѣ, които изплъваха стаята. На една маса имаше една кутия, пълна съ прахъ, който приличаше много на емфие. Фернандо бръкна въ кутията, взе прахъ и си го тури подъ носа. Той не меришеше на нищо.

Фернандо чу, че баща му се връща, побърза да излѣзе отъ лабораторията и се скри въ своята стая.

Когато той слѣзе вечерта за вечеря, майка му го погледна и извика очудено:

— Да не си падналъ ѝ да си си ударилъ носа? Цѣлиятъ е червенъ и удълженъ! И дѣсната ти ржка е подута! Кажѣ ми какво ти стана?

Въ тоя мигъ баща му влѣзе и веднага разбра каква бѣше причината на това чудновато нѣщо. Фернандо бѣше влизалъ въ лабораторията и смъркалъ отъ тайствения прахъ. Чужденецътъ, който го бѣше посѣтилъ — прочутъ испански магьосникъ — му бѣше донесълъ този прахъ. И този прахъ имаше свойство да увеличава всичко, до което се допре. Една само шипка отъ него толкова бѣше увеличило носа на момчето, че той приличаше на краставица, а ржката му се бѣше увеличила три пѣти.

— Нещастнико, — каза баща му, — ти си влизалъ въ лабораторията ми.

— Да, татко, — отговори Фернандо, който бѣше много откровенъ.

— И си смъркалъ отъ праха, който бѣше въ кутията на масата...

— Да, татко.

— Е, хубаво, я си погледни носа.

Момчето извика уплашено.

— И ржката ти не е по-хубава: би казалъ човѣкъ ржка на великанъ, окачена на джудже! Ти виждашъ сега резултата на твоето непослушание.

— Да, сгрѣшихъ и много съжелявамъ, но ти, татко, си много ученъ, прости ми и излѣкувай ме.

— Не зная, какъ отиде магьосникътъ, който ми даде този прахъ, а азъ не мога да лѣкувамъ тази магия.

Нещастниятъ Фернандо започна горчиво да плаче и майка му напразно се мжчеше да го успокои; той избѣга въ стаята си, за да скрие срама си. Нѣколко дни не искаше да срещне другаритѣ си, нито да отиде на училище; но най-после толкова му дотегна да стои самъ, че една сутринъ взе книгитѣ си и отиде на училище.

Първитѣ деца, които срещна, се спрѣха изплашени, после помислиха, че той прави шеги, заобиколиха го, почнаха да скачатъ около него и да се смѣятъ на огромния му носъ.

Като влѣзе въ класъ, всичкитѣ ученици се изсмѣха и учителътъ ядосано извика:

— Излѣзъ, Фернандо, за бранено е да се влиза въ класъ съ маска и да се смущаватъ занятията.

— Но азъ нѣмамъ маска, — господинъ учителю.

— Какъ! Смѣешъ и да лъжешъ! До

сега ти не бѣше лъгалъ никога... Какъ не те е срамъ!

— Господинъ учителю...

— Махни си маската и тогава ще говоримъ.

Фернандо бѣ принуденъ да излѣзе, преследванъ отъ дюдюканията на ученицитѣ и се опѣти разплаканъ къмъ кжшата на родителитѣ си. Както вървѣше, той видѣ едно кученце, свито на една страна на пѣтя, което жално скимѣше: една кола му бѣше смазала едното краче и то висѣше окървавено.

Момчето изведнажъ забрави своето нещастие и взе кученцето на ржце.

— Бѣдно кученце, — каза то, — ще те занеса у насъ, баща ми знае да лѣкува боли и ранени и ще те излѣкува.

Като се върна у дома, той разказа, какъ бѣше намѣрилъ бедното животно да скимти на пѣтя.

— Татко, — каза той, — азъ бѣхъ лошъ и непослушенъ, но не отблъсвай молбата ми и излѣкувай това кученце, което страда много.

Въ тоя мигъ кученцето изчезна и предъ Фернандо и баща му се появи магьосникътъ, който бѣше донесълъ праха.

— Доброто дѣло, което ти извърши, — каза той на Фернандо, — заслужава да бждешъ простенъ. Азъ ще оправя огромния ти носъ и забележителната ти ржка. Бжди винаги послушенъ на родителитѣ си и добъръ къмъ животнитѣ ѝ ще бждешъ винаги щастливъ.

Превела: Нина Савова